

[Veistrup.]

i dette høje Ting, der tror, at den Ordning, som vi fik vedtaget i 1922, er en Ordning, der holder, eller som man kan køre videre paa ret længe.

Men dertil kommer, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, at der i Folketinget ligger et Lovforslag, baaret frem af Regeringen og Flertallet derovre, hvis Principper i Løbet af kortere eller længere Tid vil blive bærende for dansk Militærpolitik. Derom kan der neppe herske Tvivl, at de Tanker, som ligger til Grund for det Forslag, er Tanker, som i Fremtiden vil blive bærende for vor Militærpolitik her i Landet. Der kan gaa nogle Aar, flere eller færre, men det er ikke Tanker, som vil forsvinde, de vil leve videre, og de vil vokse i Befolkningen, derom er der ingen Tvivl. Derfor tror jeg ogsaa, det er uklogt af Flertallet at modsætte sig et Forslag som det, Talen her er om. Der er noget ejendommeligt i, at man staaer her i det høje Landsting og vil paatvinge Regeringen ret store Udgifter, Udgifter, som Regeringen selv modsætter sig, og som er imod Flertallets Ønsker i det høje Folketing. Det plejer man ellers ikke i det høje Landsting, her plejer man i Almindelighed at være mest tilbøjelig til at holde igen paa Udgifterne, men ved denne Lejlighed vil Flertallet paatvinge Regeringen en Del Udgifter, som Regeringen ikke ønsker, og som den ifølge sin Opfattelse af hele dette Spørgsmaal finder ganske urimelig.

Som Forholdene økonomisk og militærpolitisk ligger herhjemme, forekommer der mig ikke at være nogen som helst rimelig eller saglig Begrundelse for at smide yderligere 13 Mill. Kr. ud til ekstraordinære Foranstaltninger, til ekstraordinært Krigsberedskab, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne slutte mig til den Anbefaling, der fremkom fra den ærede foregaaende Taler, om at stemme for Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra det høje Folketing.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Omtale af de Spørgsmaal, som er rettet til Forsvarsministeren, eller paa de Besvarelser, der er fremkommet herpaa — det har den ærede sidste Taler redegjort for —, men der er dog ganske enkelte Ting, som jeg gerne vil have Lov til at pege paa. Spørgsmaal Nr. 3 lyder saaledes: Hvilken Indflydelse har Kronestigningen haft paa Pris og Arbejdsløn paa det anskaffede Materiale? I Besvarelsen af dette Spørgsmaal gøres det gældende, at der ved Kronestigningen siden 1923 er indvundet noget over 7 pCt.

af de samlede Udgifter. Men naar man altsaa har haft en Gevinst paa 7 pCt., saa skulde man dog tro, at ikke mindst det ærede Medlem, der talte paa Flertallets Vegne, maatte ræsonnere som saa, at saa kunde man ogsaa nedsætte Beløbet ganske betydeligt, thi de 7 pCt. gælder kun de Beløb, som allerede er givet ud, og der kan ikke være Tvivl om, at for de resterende 12—13 Mill. Kr. vil det dreje sig om en betydeligt højere Procent. Man skulde derfor tro, at det ærede Medlem ganske simpelt vilde sige: Vi hører til dem, der altid har krævet Parikronen respekteret, og naar der nu kommer officiel Meddelelse fra Forsvarsministeriet om, at for dets Vedkommende betyder Kronestigningen en Forøgelse paa 7 pCt., er det derfor rimeligt, at man kræver Parikronen respekteret ogsaa i dette Forhold; og ikke alene med Hensyn til de 7 pCt. for de Beløbs Vedkommende, som allerede er brugt, men ogsaa med Hensyn til den sikkert meget højere Procent, maaske 20 pCt., for det Beløbs Vedkommende, som er til Rest, saa Beløbet nedsættes med den paagældende Procent. Men her er det saa ejendommeligt, at medens man hidtil har krævet Parikronen respekteret i alle andre Forhold, vil man ikke respektere den, naar Talen er om Militærbevillinger, saa skal netop det Kronebeløb til, som blev bevilget i 1923, selv om Kronen har 20 pCt. mere Værdi i Dag end i 1923. Dette forekommer mig fuldkommen urimeligt. Men ogsaa Ministeriets Motivering finder jeg ejendommelig. Man siger nemlig, at den Nedgang, der har fundet Sted i Arbejdsløn og Prisen for Materialer, modsvares for en meget stor Del af Materiellets Vedkommende af de forøgede Fordringer, den militærtekniske Udvikling fører med sig. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man indrømmer, at man har anskaffet en hel Del Materiel, som allerede er forældet, og derfor maa der nu kræves ganske andet og bedre Materiel. Man siger, at Tiden rider hastigt, og ingen kan være i Tvivl om, at i militærteknisk Henseende er Farten blevet stærkere end paa noget andet Omraade. Derfor er det ogsaa min Opfattelse, at en hel Del af de Ting, man allerede har anskaffet, i Løbet af faa Aar vil være tjenlige til Museumsbrug, ikke til noget som helst andet.

Det forekommer mig da, alt taler for, at vi vedtager det Lovforslag, som er fremsat af den højtærede Minister, og som er vedtaget af Folketinget. Jeg anbefaler Forslaget.